

**MANIPULAREA POLITICĂ
ȘI ISTORIA RECENTĂ A ROMÂNIEI (II)**

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

O definiție schematică a manipulării s-ar rezuma la acțiunea de influențare socială care are drept scop modificarea unor percepții sau comportamente și atitudini pentru obținerea unor foloase în favoarea manipulatorului, dar, câteodată, și în beneficiul celui manipulat. Astfel, manipularea poate fi negativă (cu preponderență) și pozitivă (mai rar), de exemplu în cazurile când medicul sau preotul își sfătuiesc pacienții și respectiv enoriașii refractari să adopte o viață sănătoasă din punct de vedere fizic (trupesc) și moral (duhovnicesc).

Giordano Bruno, în cartea sa despre care am amintit în prima parte, spunea că sunt mai ușor de manipulat masele decât individul, adevăr la care o să ne întoarcem ceva mai târziu. Până atunci o să prezentăm, foarte succint, câteva strategii de manipulare:

1. Manipulatorul va prefera spațiul pe care îl poate controla, mai ales dacă persoana manipulată

opune rezistență.

2. Dialogul dirijat este important pentru că se poate observa modul de gândire și atitudinea față de o problemă, dar și comportamentul persoanelor țintă. Astfel, acestea vor fi invitate să vorbească primele, manipulatorul analizează ceea ce spun, identificând atât punctele forte cât și pe cele slabe care vor fi „valorificare” corespunzător.

3. Tot în timpul dialogului manipulatorul poate afla informații prețioase pe care nu le cunoaște (sau de care nu este sigur și nu le poate verifica imediat) cu scopul intimidării „țintei”, dar și pentru a-și crea o lumină favorabilă, văzut ca o persoană competentă, sigură, puternică, demnă de respect și mai ales de încredere.

4. De multe ori (când este cazul), manipulatorul se va adresa pe un ton hotărât (ridicat) și chiar imperativ, cu scopul intimidării. Energia negativă transmisă cu acest prilej îl va face pe „subiectul țintă” să se retragă, să cedeze și chiar să renunțe la ideile, concepțiile sau intențiile inițiale. Comportamentul agresiv prin intimidare sau amenințare transmite sentimentul de frică sau panică în sufletul persoanelor manipulate.

În acest caz să ne reamintim de celebrele discursuri fulminante ale unor lideri politici din istoria ultimului secol care au „electrizat” masele. Sigur, discursurile respective au fost rostite (sau răstite) în contextul unor realități economicosociale specifice epocilor respective care au favorizat accesul rapid la putere a unor formațiuni politice extremiste.

Din păcate, în ultimii ani istoria s-ar putea repeta în ceea ce are ea mai rău, dacă avem în vedere adevărul, pe cât de cinic pe atât de crud, că oamenii nu sunt capabili să învețe nimic de la ea.

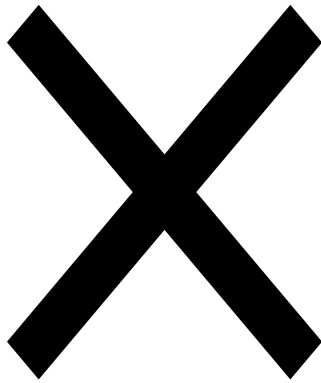
5. O altă metodă este graba sau lipsa de timp. Invocarea lor au ca rezultat acțiuni și hotărâri pripite care îl avantajează pe manipulator. Graba și lipsa de timp provoacă tensiuni mari psiho-afective care pot anula idei și acțiuni raționale ale subiectului țintă.

6. Inducerea de către manipulator a sentimentului de neputință a subiectului și prin intermediul criticii, folosită ca o altă formă de atac psihologic. Astfel, subiectul se simte marginalizat, critica devenind o metodă eficientă a scăderii „stimei de sine”, ceea ce duce la anularea propriilor păreri (renunțarea la ele). Subiecții „mai slabi de înger” (cu labilitate psiho-afectivă mai accentuată) vor renunța ușor și nu vor putea fi combativi.

7. Tăcerea sau refuzul comunicării de către manipulator îl face pe subiect să aibă îndoieli și să-i crească acestuia disponibilitatea pentru luarea unor decizii avantajoase pentru manipulator. Refuzul comunicării pe orice cale: tehnologia modernă în domeniu (internet, telefonie) dar și întâlniri amânate (sine die) sau evitate.

8. Șantajul este poate cel mai cunoscut și mai des folosit procedeu de manipulare. Manipulatorul exploatează în avantaj propriu orice „punct slab”, orice vulnerabilitate a subiectului, orice defect sufletesc.

9. Crearea unui sentiment de dependență a subiectului față de manipulator, care ar fi în fapt o subordonare psihologică ce se poate realiza prin „hrănirea” sau susținerea unor comportamente de dependență (sau fenomene de adicție), cum ar fi, de exemplu, jocul de noroc sau drogul, îndeosebi în cazul persoanelor defavorizate.

După acest preambul, necesar pentru a ne familiariza cu câteva din cele mai cunoscute și folosite procedee de manipulare, vom purcede, așa cum am anunțat la sfârșitul părții întâi, la o foarte succintă analiză a modalităților de manipulare politică a poporului român în perioada postcomunistă. Considerăm că este necesar să repetăm și să subliniem realitatea enunțată anterior că, de-a lungul întregii istorii a umanității, popoarele lumii au fost manipulate în sensul dorit de puternicii politici și economici, oficiali sau oculte, aparținători ai diferitelor epoci. Astfel, multe dintre războaie, revoluții și lovituri de stat, de multe ori soldate cu schimbări de regimuri politice, au fost rezultatul unor mașinațiuni subterane, ascunse cu grijă de istoria oficială și necunoscute marelui public. NU de puține ori, în spatele ușilor închise, în toate aceste cazuri au fost constituite cu migală și multă știință complicate strategii de manipulare gândite de grupuri, societăți sau servicii, mai mult sau mai puțin secrete. De mult timp s-a aflat ce rol important au jucat diferitele societăți secrete (sau discrete) în pregătirea Revoluției Franceze din 1789 sau în aceea de la 1848 care a cuprins aproape toată Europa.

La rândul ei, schimbarea de regim politic a României din decembrie 1989, numită în diferite feluri, a fost și ea pusă la punct, cu mult timp înainte, mai ales în afara granițelor țării. Acesta este un adevăr susținut cu argumente, între alții, și de generalul Aurel I. Rogojan în cartea sa „Fereastra serviciilor secrete”, cu subtitlul „România în jocul strategiilor globale”, capitolul „1989: Dintr-o iarnă în alta... România în resorturile secrete ale istoriei”, lucrare amplă și extrem de bine documentată, apărută în anul 2011 și care, alături de altă carte a sa: „Factorul intern - România în spirala conspirațiilor” din anul 2016, demonstrează, fără putință de tăgadă, ce rol determinant joacă manipularea politică în istorie.

Acum, după mai bine de un sfert de secol de la Evenimentele din decembrie 1989, tot mai mulți români își dau seama de marea și vicleana manipulare psihologică la care au fost supuși (fără să conștientizeze) în zilele și lunile acelea, așa că nu vom stărui asupra lor, totuși am dori să reamintim doar de gogoșile diversioniste cu teroriștii, cu exagerarea numărului de morți, precum și cu susținerea ideii de genocid, cu scopul evident al generalizării revoluției.

În anii imediat următori, au apărut tot felul de lozinci fabricate în aceleași laboratoare care, în vremea comunismului, au lansat alte minciuni manipulatorii despre vagoanele pline cu aur ale regelui Mihai, componente ale trenului încărcat cu imense bogății ce ar fi părăsit țara în exilul său forțat și despre burghezii și moșierii care au supt sângele poporului: „Nu ne vindem țara!”, „Moarte intelectualilor!”, „Noi muncim, nu gândim!”, „Se reîntorc moșierii să ne ia pământurile!”, „Vine regele să-și ia înapoi averile!” etc. Manipulări de o stupidenie ieșită din comun, clădite pe fondul vechilor intoxicații ideologice, tipic comuniste, induse în mentalul colectiv al poporului imediat după anul 1947 și care au facilitat, după patru decenii, controlul unor grupuri sociale folosite ca masă de

manevră de către puterea instaurată de sfârșitul anului 1989, cerându-se astfel disensiuni artificiale între diferitele categorii sociale, așa cum s-a întâmplat (cu mult succes) în anii de glorie ai stalinismului și poststalinismului.

Astăzi, suntem convinși că pe toți cei care s-au lăsat manipulați cu astfel de lozinci absurde, în vremurile acelea tulburi de la începutul anilor '90, îi cuprinde rușinea și regretul privind la modul cum arată România, din toate punctele de vedere, după cei douăzeci și șapte de ani care s-au scurs de atunci. Este limpede, pentru orice om cu capul pe umeri, că dacă România ar fi urmat drumul firesc spre democrația reală de tip occidental, cârmuită de politicieni cinstiți, patrioți și incoruptibili, cu potențialul economic deținut atunci și cu competența profesională a întregului popor, această țară ar fi ajuns, incontestabil, între primele state europene în ceea ce privește nivelul de trai. Este inadmisibil ca poporul român să trăiască atât de rău, într-o țară ca România, după un sfert de veac de la Evenimentele din decembrie 1989! Dar, din nefericire, această țară, potrivit planurilor economico-financiare impuse de proiectul globalizării și a reșezării geostrategice, structurate în cele mai importante cancelarii ale lumii, trebuia eliminată din competiția cu statele dezvoltate economic, îngenucheată, jefuită, siluită și transformată în colonie, în piață de consum și în țară de categoria a treia. În spatele unor idei generoase și nobile, inițiatorii-constructori ai globalizării și Noii Ordini Mondiale își ascund adevăratele lor intenții folosindu-se de strategii psihologico-manipulatorii de o perfidie cutremurătoare. Din cartea Donei Tudor, „Manipularea opiniei publice în conflictele armate”, vom afla care sunt stratagemele psihologice de manipulare a popoarelor țintă, veritabile atacuri la conștiința de sine a națiunilor, pe cât de agresive pe atât de ipocrite. Iată numai câteva dintre ele:

1. „injectarea îndoielii cu privire la valorile culturii naționale;
2. negarea valorilor culturii autohtone, proliferarea kitch-ului, culturii de împrumut și subproducțiile culturale;
3. impunerea unui complex național de inferioritate culturală;
4. crearea unei confuzii naționale în ierarhia valorică;
5. politizarea actului de cultură;
6. denigrarea personalităților și valorilor culturale naționale;
7. promovarea neîncrederii generale și a lipsei de respect față de instituțiile naționale fundamentale;
8. transformarea actului de cultură într-un apanaj al falselor elite;
9. spolierea patrimoniului național;
10. intoxicarea și dezorientarea valorilor individuale;
11. minimalizarea valorilor profesionale;
12. cultivarea neîncrederii în sine și în mediile sociale productive;
13. crearea unui sentiment de culpabilitate națională, izolare, singurătate și de dezaprobare a opiniei publice internaționale;
14. excluderea unor categorii sociale din viața socială;
15. alimentarea și declanșarea unor tensiuni interetnice și interreligioase;
16. crearea și întreținerea unui sentiment de insecuritate națională;
17. inducerea unui sentiment de inutilitate națională”.

Sigur, toate aceste strategii de manipulare a unui popor și de destabilizare a unei țări nu ar fi fost eficiente fără complicitatea clasei noastre politice care, după 1989, a distrus cu bună știință întreaga economie națională și a trădat aspirațiile legitime și firești ale poporului român, aservind țara intereselor străine.

În anul 1990, economia României nu a fost un „morman de fiare vechi”, așa cum rău intenționat s-a afirmat de către unii oficiali, cu intenția intoxicării psihologice a poporului spre a-l manipula în sensul dorit de cei care au plănuit disoluția țării, una dintre cele mai elocvente dovezi fiind fabrica de vagoane „Astra” de la Arad, care a reușit să evite falimentul (prin forțele proprii ale muncitorilor conduși de un director cinstit, corect și competent) și să se impună, ulterior, cu un succes deosebit, pe piața mondială. Întrebarea e până când?

În strategia psihologică odioasă de destructurare a statului român și de a-l elimina de pe piața internă a capitalului autohton au fost concepute și inițiate ample campanii de presă, prin intermediul cărora jurnaliști vânduți unor obscure interese străine au lansat o zvonistică iresponsabilă cu privire la aspectele mai sensibile ale societății românești. De exemplu, s-a indus în populație un sentiment de insecuritate și neîncredere în sistemul public sanitar prin exagerarea până la paroxism a unor probleme negative din spitalele românești (nu în totalitate), promovându-se campanii virulente la unele posturi TV și în special în spațiul virtual, legate de tragedia de la „Colectiv”, cazul „Hexifarma” și, nu în ultimul rând, de atacurile susținute și concertate împotriva „Smurd” și a creatorului său. La toate acestea se adaugă și încurajarea iresponsabilă și halucinantă, din partea oficialităților statului, ca angajații sistemului sanitar public (medici și asistente), salarizați în mod voit prost, să părăsească definitiv țara.

Cu la fel de multă nepăsare, dispreț și reavoință sunt tratate și învățământul și cultura, pentru că dacă se reușește demolarea sănătății, învățământului și culturii, atunci falimentul țării este asigurat, poporul fiind lovit în fibra sa cea mai adâncă și curată.

În ceea ce privește economia României (sau ceea ce a mai rămas din ea), industrie, agricultură, infrastructură și transporturi, starea lor este atât de evidentă încât orice comentariu ar fi de prisos. Un om avizat observă că manipulările interne se împletesc, se susțin și se condiționează cu cele externe, în raport direct cu obiectivele celor care manifestă interese diverse în spațiul românesc.

Psiholog MIHAELA VINTILĂ

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*